

ВТОРГНЕННЯ

— Татко! — кинулася заплакана Дарина батькові на шию.

Полковник ледве втримався на ногах. Він обійняв доньку, з очей покотилися сльози.

— Татко-татко, — повторювала Дарина. — Я вдома все добре.

Олександр Миколайович намагався запитати, де ж вона була. Але потік почуттів душив горло. Вони зайшли у квартиру. Дарина посадила батька на канапу, а сама побігла на кухню за склянкою води.

— Ось, випий, — звернулася вона до батька.

Той тремтячими руками зробив кілька ковтків, а після відставив склянку на тумбочку. Тепер полковник мовчки дивився на свою доньку та не вірив, що його кошмар закінчився.

— Коли тебе звільнили? — видавив він.

— Звідки? — здивувалася Дарина.

— З полону. А де Лера та Олег? — почав ставити питання Св'ятоп'ятов.

— Так, ти тільки не хвилюйся. З ними все добре. Але нас ніхто не викрадав, — відповіла Дарина.

Полковник суворо подивився на доньку.

— Вибач, але у мене не було зв'язку. Я загубила телефон, — виправдовувалася Дарина.

— Нам довелося залишити Київ. Ось тільки сьогодні повернулися до столиці. Навіть до ладу себе не привела, відразу до тебе приїхала.

Св'ятоп'ятов глибоко зітхнув і захитав головою.

— Mamі зателефонуй. Скажи, що з тобою все добре. Мені довелося їй повідомити про твоє зникнення, — відповів полковник.

— Обов'язково, я з нею поговорю, як тільки повернуся додому. Зателефоную їй по Вайберу, — відповіла Дарина.

— Зателефонуй зараз, телефоном, — запропонував Св'ятоп'яттов.

— Я ж кажу, телефон загубила в ході операції, — нагадала Дарина, — зараз у мене Інтернет тільки вдома.

Полковник знову захитав головою.

— Розкажеш, що з тобою сталося, і де ти пропадала стільки часу? — поцікавився Св'ятоп'яттов.

— Обов'язково, але не сьогодні. Мені необхідно бігти далі. Я, можливо, буду зникати з поля зору і по зв'язку. Але ти не хвилюйся, зі мною все добре, — заспокоювала Дарина батька.

— Тебе що, завербували? — з побоюванням запитав полковник.

Дарина щиро розсміялася. Хоча, з іншого боку, її недавнє впровадження в Середні землі можна визначити саме цим дієсловом. Але вона не наважилася створювати ще більший ореол таємничості навколо своєї персони, тому просто відповіла:

— Ні, мене нікуди не завербували.

Св'ятоп'яттов уважно подивився на доньку.

Дарина посміхнулася. Вона поцілувала батька в щоку і стала збиратися.

— Ти куди? — здивувався полковник.

— Як куди? Додому, — відповіла Дарина. — Мені треба ще зателефонувати мамі та привести до ладу деякі справи.

Олександр Миколайович глибоко зітхнув.

— Боюся знову випустити тебе з поля зору, — зізнався він.

— Татко, не бійся, прошу тебе, — благально попросила Дарина. — Зі мною все добре, я доросла дівчинка і не дам себе образити. Обіцяю.

Св'ятоп'яттов схлипнув. Дарина ще раз поцілувала батька і з легким серцем поїхала в бік свого будинку. Тепер її хвилювали ще два персонажі з усієї історії. Олег, який залишився в Середніх землях і кіт. З приводу Олега вона дуже сподівалася на Юрія, який пообіцяв перехопити оперативника, перш ніж той потрапить в неприєм-

ності. А свого вихованця Дарина втратила з поля зору з часу, коли вони гостювали в питному закладі «Липкий мед». Дарині не терпілося вирушити до Мелетія, щоб отримати відповіді. Але на Київ опустилася ніч, тому всі зустрічі та переговори було перенесено на ранок наступного дня. А сьогодні вона знала, що нарешті зможе виспатися в своєму рідному ліжку. Але перед сном обов'язково з'їсть упаковку фісташкового морозива.

Максиму, незважаючи на втому, не вдалося рано зануритися в світ сновидінь. Бабуся, як завжди, займалася в'язанням в своєму кріслі, навіть не звернувши уваги на відсутність онука. А ось по форумах, сарафанним листуванням, рознеслося повернення активного геймера. Тусовка Максима не давала йому заснути до третьої години ранку. Хлопець ледве стримувався, щоб не поділитися зі своїми друзями подіями, які трапилися з ним за останні кілька днів. Але стримався, бо розумів, що нічого доброго з цього не вийде.

Лера, після приземлення, відразу поїхала в бік свого будинку. Слідча перевірила дзвінки та пошту. Через рід своєї діяльності, людей, які за неї хвилювалися, виявилось лише двоє. Її мама і сусідка. Лера заспокоїла обох, а після довго відмокала в гарячій ванній.

Борис, так само як і його подруга, після приземлення відразу поїхав додому. Він насолоджувався свободою. Йому більше не доведеться переживати за свої вчинки або виконувати мерзенні доручення. Його господиня зникла, не склавши дарчий лист або документ продажу. А це означає, він вільний щодо Тіньового світу. Молодий упир піднявся до себе у квартиру. Двокімнатна, тісна хрущовка виглядала бідненько. Стара шафа, ще шістьдесятих років, затулила собою майже весь коридор. Борис зняв взуття і шмигнув на кухню, бо відчував сильний голод. На п'яти квадратних метрах змогли поміститися тільки плита, величезних розмірів раковина, холодильник і стіл. Борис зазирнув в холодильник, звідти на нього дивилися порожні полиці й заморожені субпродукти курки. Їжі, якою можна було б підкріпитися, не було зовсім.

— Ти чому так довго не виходив на зв'язок? Ні дзвінка, ні звісточки. Ми весь Тіньовий світ підняли на вуха! Як зникла твоя господиня, ми місця собі не знаходили! Думали, тебе вже в живих немає! — Борис почув голос батька.

— Тато, я ... — почав він.

— Ти-ти! — закричав батько.

Він замахнувся газетою і з силою вдарив Бориса по плечу.

— Марш в дальню кімнату! — кричав батько.

Борис підкорився. Він протиснувся повз батька і, перетнувши суміжну кімнату, усамітнівся в другій.

У Бориса була повна сім'я: батько, мати й ще дві сестрички. І всі вони жили в цій невеликій хрущовці, яка дісталася їм від бабусі. Бабуся ще жива, просто їй набридла міська метушня і стовпотворіння людей на великій житлоплощі. Тому, коли вона вийшла на пенсію, втекла від усіх до своєї сестри в село. Там будинок великий, город є, повітря свіже. Продуктами допомагати можна всім родичам. Вона не раз кликала жити до себе всю сім'ю, але в Києві робота і навчання, а в селі тільки корів пасти. Ось і залишилися самі жити у квартирі Борис, його батьки та дві молодші сестри. Коли дівчаток відправили в групи для нагляду неповнолітніх Тіньового світу, його мама повернулася на роботу в ідальню звичайної київської школи-інтернату, звідки часто приносила залишки їжі. Тато — другий механік в метро. Грошей батьки заробляли небагато, а красти, як більшість упирів, відмовлялися. Тому мамі доводилося бігати у вільний від роботи час прибирати у квартирах, а татові брати додаткові зміни. Коли народилися близнята, взагалі ледве-ледве стали зводити кінці з кінцями. Саме тому Борису довелося кинути навчання і продатися в рабство представниці еліти Тіньового світу. Але труднощі ніколи не бентежили Бориса. Він був щасливий. У нього є сім'я, а тепер ще й свобода.

Зайшовши в кімнату, Борис озирнувся. Розкидані речі та іграшки, не застелені ліжка. Загалом, все як завжди.

Борис трохи помислив над розмовою з батьком і вирішив, що не діяти не можна, тому трохи повагавшись, вийшов до кімнати. Батько сидів у кріслі під вікном і читав газету.

— Тато, — звернувся він до глави сім'ї. — Мені необхідно з тобою поговорити.

— Мама з сестрами прийдуть скоро, ось тоді всі разом і поговоримо, — відповів батько, не відриваючись від свого читива.

— Мені не можна зволікати, — відповів Борис.

Батько насупився. Він хотів щось сказати, але додому повернулася господиня квартири з маленькими дівчатками. Мама сина зустріла дуже бурхливо. Вона давно не бачила свою дитину і тепер притискала і цілувала. Сестрички з радісним вереском стрибали навколо брата. З того часу, як його купила до себе в служники представниця верхньої касті, вони практично не бачили Бориса. Радості не було меж. Молодий упир у двох словах повідомив про своє звільнення з трудового ув'язнення, в честь чого мати оперативно приготувала курячі субпродукти. Під час святкового обіду Борис поділився з батьками пригодами. Він, на відміну від своїх друзів, міг виговоритися. Борис повідомив про заворушення Хаосу і нового темного мага, але опустив подробиці пов'язані зі смертю Архімага. Також він не став розхитувати нервову систему своїх батьків, оповідаючи їм про поки нерозкриті здібності, подаровані колишнім великим Хранителем. Вислухавши розповідь сина, рідні насторожилися. Після обіду вони відправили чадо відпочивати, а самі довго обговорювали історію Бориса.

Наступний день для чотирьох друзів почався рано. Уже о шостій ранку Борис, Дарина, Лера і Максим стояли на вулиці Овруцька перед зарослими руїнами зруйнованого будинку.

— Отже, — сказала Лера. — Борисе, твій вихід. Тільки ти пам'ятаєш прямий шлях до Мелетія.

Молодий упир попрямував в зарості вже досить високої трави. Він намагався розгледіти залишки кам'яних

іти, за якими необхідно було визначити шлях до невідомої оселі наглядача. Борис, переступаючи з ноги на ногу, пробирався крізь густу рослинність, за ним слідили його друзі. Кожен повторював рухи. Максим не розумів, навіщо варто витанцювувати на каменях дивної комбінації, але не дивувався. Після Середніх земель його навряд чи чимось можна буде здивувати. Але все ж він періодично поглядав на своїх друзів із сумнівом.

Коли Максим обернувся в черговий раз, то побачив рівні стовпчики, перетягнуті важким ланцюгом. Висока трава зникла, а її замінила гладка поверхня кам'яного покриття. Максим гикнув. Він повернувся до своїх друзів, щоб звернути їхню увагу на зміни, але коли подивився перед собою, то взагалі відкрив рота і застиг на місці. Перед ним височів кам'яний будинок у замковому стилі. Лера, Борис і Дарина вже стояли під масивними дерев'яними дверима. Вони з усіх сил барабанили по твердому дереву.

— Хто тут? Що відбувається? — сонно відгукнувся господар будинку, відчиняючи двері.

— Мелетію, це ми, — озвучили хором прибули.

— Ой, заходьте-заходьте, — поспішив запросити наглядач своїх гостей всередину.

Друзі зайшли до вітальні, а Максим, який стояв перед будинком, прийшов до тьми як раз, коли Мелетій майже закрив масивні двері.

— Стійте! — закричав хлопець. — Зачекайте на мене! Всі четверо розмістилися на дивані.

— Не чекав побачити вас в цей весняний ранок, — почав Мелетій. — Я був упевнений, що ви в Середніх землях.

— А ми там і були, — почала Лера. — Але за щасливим збігом обставин повернулися, причому верхом на драконі.

Мелетій з подивом подивився на своїх гостей.

— Ми не знаємо, як таке могло статися, — поспішила пояснити Дарина.

— Це цікаво. А дракон де зараз? — запитав наглядач.

— Його відразу ж повернула в Середні землі Дарина, — відповів Борис.

Мелетій знову здивувався.

— Навіть не знаю, що сказати, — після паузи відповів наглядач. — Дарина?

— Юрій, — поспішила поправити дівчина Мелетія і суворо подивилася на Бориса. Молодий упир опустил погляд.

— Добре, з цим розібралися. Так навіщо ви прийшли до мене? — поцікавився наглядач

— Нам необхідно готуватися до вторгнення, — заявила Лера.

— Я чогось не розумію, — Мелетій не переставав дивуватися.

— Один з друзів Юрія зрадив нас. Він вступив в змову з темними Хранителями. Вони набирають сили. Світлі Хранителі ставлять бар'єри, але це ненадовго зупинить наступ Хаосу, тому рано чи пізно в наш світ просочиться зло. Ми повинні готуватися протистояти, — відповіла Дарина.

Друзі подивилися на неї з подивом.

— Що? — відповіла на їхні погляди дівчина.

— Такі промови, — прокоментувала Лера.

— Сама в шоці, — посміхнулася у відповідь Дарина.

Мелетій насупився.

— Так, я також відчуваю сильні коливання. Але поки що впевнений в арміях світлих Хранителів. Вони не дозволять темним силам проникнути в суміжні світи, — відповів Мелетій.

— Шкода, що ваш ентузіазм не розділяє Юрій, — перервала Лера наглядача. — Це він застеріг нас про вторгнення і сказав готуватися протистояти темним силам, які скоро проникнуть в цей світ.

Мелетій замислився.

— Юрій сказав, що ви знаєте відповіді на наші запитання, — порушив роздуми наглядача Борис.

— Я? І які відповіді вас цікавлять? — поцікавився Мелетій.